

υπνωτικό η πλούσιο δείπνο μελλοθανάτου, σ' αυτό τον κόσμο μας (οχι τον οντα έτσι κι αλλιώς κόσμο) μας είναι απαραίτητο να ζούμε — και γραφοντας. Πρέπει να παραμερίσουμε την ακοσμία η τα κοσμητικά απο το ιερο πράγμα του κόσμου, να ζήσουμε αισθητά, αισθητικά κι αισθηματικά, ερωτικά κι ελευθερά. Άλλη δυνατότητα δεν υπάρχει: η εμποροι και γραμματικοι η αποροι κι ερωτικοι: η απορία είναι ο μονος πορος μεσα στη γυμνοτητα των (ανεγγιχτων, ιερων) πραγμάτων.

Σωκρ. Α. Σκαρτσής

Όταν μιλάμε για ποίηση

Οι περισσότεροι ζουν πεζά. Λιγότεροι ζουν ποιητικά. Μερικοί ποιουν α-ζωικά. Κινδυνεύουμε, η να γίνουμε ποιητες μακριά απο τη ζωή (και σημερα η ποίηση στεγνώσε πολυ) η να ζούμε στενά χρονικά και τοπικά.

Θα μπορούσαμε ποτε να ζούμε απλά, φυσικά, αληθινα, για να είναι και η ποίηση μας ζωντανή, αμεση η ανθρωπινή;

Γιατι στις μερες μας, τόσο μακριά που πηγε η τεχνη απο τη ζωή, συμβαινει το παραξενο να χουμε δυστυχισμενους ποιητες και «ευτυχισμενους» ατεχνους.

Θα μπορούσαμε ποτε να αφεθουμε στη ζωή νερο, να υπάρχουμε στη (με) ζωή κι οχι στις λεξεις, στην καθαρή ματία κι οχι στα εξωφυλλα των επαινων και της προβολής;

Παντως, μας λειπουν οι ποιητες της λαχταρας και της ομορφιας (κι ο πονος εχει ομορφια), του ιδρώτα και του ερωτα' να νιωθουν και να θελουν.

Συμπτωμα των καιρων... — αναμεσα στ άλλα.

Διον. Α. Καρατζας

Τα σουζε

Είναι αξιο απορίας το πως κατα διαστήματα λανσαρονται ορισμενες λεξεις η εκφρασεις. Μοιαζει με αρρωστια επιδημική η μαρκα σε μπλουζακια καλοκαιρινα. Το φαινομενο δε θα επρεπε να απασχολησει μονο τη γλωσσολογια αλλα και τη στατιστική. Να βρεθει λογου χαρη η πηγη της εκπορευσης. Τα καναλια της εκπορευσης, η ενταση και ο αντικτυπος που αυτες οι

λεξεις εχουν στους χωρους των λαϊκων η πνευματικων ανθρωπων και να βγουν συμπερασματα, σε σχεση παντα με την πολιτικη (ξερω τι λεω).

Τελευταια, κατα κορον χρησιμοποιειται η λεξη «καποιος», κυριως στην ονομαστικη και αιτιατικη πληθυντικου· επισης η λεξη «καπου», ομορριζη και ομοηχη της προηγουμενης. Αυτες οι δυο φοριουνται πολυ απο τους πνευματικους ιδιαιτερα ανθρωπους (απο τη μανα μου παντως δεν τις ακουσα ποτε). Κι ακομα το λεκτικο συνολο «επιτελους». Λεγεται στους πολιτικους κυκλους. μαλιστα μετα μανιας και εμφασεως. Θα πρεπει να δειτε τον πρωτο τυχοντα ομιλητη πως ορυεται οταν φτανει ακριβως στο «επιτελους» με το οποιο συνηθως κλεινει την αγορευση. Αλιμονο! τι θα γινει αν —αν, λεω— δεν πραγματοποιηθει αυτο το «επιτελους», που ειναι αλλωστε και το τελος και που πανω του εχουν στηριχτει, ισως, ονειρα, επιθυμιες και προσδοκιες; Τιποτα δεν θα γινει. Γιατι η φορτιση βεβαια ειναι μονο ηχητικη και καθολου συανισθηματικη και ουσιαστικη, οπως θα επρεπε να ειναι. Ομως θα τα ξαναπουμε, γιατι δεν πιστευω σε τιποτα που διακηρυσσεται οτι βρισκεται επι του τελους.

Κωστας Λογαρας

